

LBRIS

We know
books

ANA-MARIA GAVRILĂ

DIAMANTUL NEGRU

t...

TRITONIC

Tritonic Books

București - 2024

CUPRINS

- CAPITOLUL 2. **MARTA** / 7
- CAPITOLUL 3. **LA SECȚIE** / 16
- CAPITOLUL 4. **SEBASTIAN** / 25
- CAPITOLUL 5. **CLARA** / 31
- CAPITOLUL 6. **SUFRAGERIA** / 61
- CAPITOLUL 7. **MATILDA** / 72
- CAPITOLUL 8. **EMA** / 78
- CAPITOLUL 9. **MELANGE** / 84
- CAPITOLUL 10. **AGENȚIA** / 91
- CAPITOLUL 11. **ACCIDENTUL** / 97
- CAPITOLUL 12. **SATUL** / 105
- CAPITOLUL 13. **SEDUCȚIA** / 115
- CAPITOLUL 14. **PEDEAPSA** / 121
- CAPITOLUL 15. **TUDOR** / 123
- CAPITOLUL 16. **MARIA** / 134
- CAPITOLUL 17. **BUNICA** / 141
- CAPITOLUL 18. **DORINȚA** / 150
- CAPITOLUL 19. **AMINTIRI** / 153
- CAPITOLUL 20. **HANS** / 163

- CAPITOLUL 21. **LINA** / 165
- CAPITOLUL 22. **MORMÂNTUL** / 175
- CAPITOLUL 23. **VILA** / 178
- CAPITOLUL 24. **OFRANDA** / 183
- CAPITOLUL 25. **AMSTERDAM** / 185
- CAPITOLUL 26. **HORIA** / 193
- CAPITOLUL 27. **INDICIUL** / 194
- CAPITOLUL 28. **DETECTIVUL** / 196
- CAPITOLUL 29. **DIAMANTUL NEGRU** / 205
- CAPITOLUL 30. **DUREREA** / 210
- CAPITOLUL 31. **MAMA** / 212
- CAPITOLUL 32. **LAVINIA** / 218
- CAPITOLUL 33. **ZORILOR** / 223
- CAPITOLUL 34. **PAUL** / 225
- CAPITOLUL 35. **ÎNDRĂGOSTITUL** / 235
- CAPITOLUL 36. **FILIP** / 241
- CAPITOLUL 37. **FIUL** / 246
- CAPITOLUL 38. **ILEANA** / 250
- CAPITOLUL I. **MIRCEA** / 259
- EPILOG / 264

Capitolul 2.

MARTA

Mai 2002

Marta a fost întotdeauna fascinată de grădina doamnei Caliopi, vecina de la capătul străzii. Mulțimea gălăgioasă de flori vesele și colorate, gravitând în jurul unui nuc secular ce întindea protector ramurile peste întreaga proprietate, straturile aliniată de plante veșnic verzi și căsuța cocheta, cu prispă și obloane din lemn opreau în loc orice trecător.

Vecinii glumeau că îți poți fixa ceasul după grădina lui Madam Caliopi, căci parfumurile și coloritul pe care le răspânda anunțau mereu schimbarea anotimpurilor: zambile, narcise, lăcrămioare sau bujori la început de primăvară, liliac, iasomie, trandafiri sau regina nopții în miezul verii, hortensii, margarete și dalii în buza toamnei. Iarna, când natura ațipea întru regenerare, tonurile elegante de verde puneau stăpânire pe curtea doamnei Caliopi, de la tufe de laur englezesc, la iedera dracului și brazii argintii.

Copilă fiind, Marta se oprea din drumul ei spre casă și își strecura capul printre drugii de fier ruginit, umplându-și pieptul cu explozia aceea de parfumuri și senzații.

Locul îi părea de-a dreptul fermecat și misterios.

Se întrebese întotdeauna când are timp doamna Caliopi să îngrijească ditamai curtea.

Maică-sa nu reușea să curețe nici buruienile din fața casei, iar speranța Martei de a avea măcar trei tufe de lavandă se năruise într-o vară, când, întoarsă din tabără, le găsisese uscate de sete.

Oricât și-ar fi spionat vecina, de la fereastra ei din mansardă, nu văzuse pe nimeni, niciodată, trebăluind prin curte.

Maică-sa o tachina, băgându-i în cap povești cu spiriduși de grădină care veneau la muncă doar noaptea, când tot cartierul dormea. Dar Marta se îndoia că ar fi fost adevărat. Doar îi pândise câteva nopți la rând, fără să vadă pe nimeni.

Mai târziu avea să-nțeleagă că doamna Caliopi era o femeie aparte, care-și trăia viața după propriile reguli, de cele mai multe ori în antiteză cu normele sociale.

Se îmbrăca eclectic, preferând culorile puternice și bijuteriile ostentative. Fuma trabuc, pe care îl îndulcea mereu cu un pahar de whisky de cea mai bună calitate. Își acoperea oglinzile din casă cu voaluri de mătase și nu avea televizor. Consulta cărțile de tarot pentru deciziile importante, iar singurii ei prieteni, fondatorii cercului de astrologie Vesta, erau împrăștiați prin întreaga lume. Își petrecea cu ei aproape toată ziua, alunecând de la o conversație la alta odată cu fusul orar. Energia ei creștea ca o maree, pe măsură ce ziua se apropia de noapte. Asemeni spiriduișilor din poveștile doamnei Albulescu, bătrâna se îngrijea de minunata-i grădină la umbra nopților fără lună, când florile sunt protejate de arșița soarelui, iar vecinii dorm și nu riști să dai piept cu politețuri și conversații inutile.

Răsăritul o fascinase întotdeauna, de aceea era ultimul lucru pe care-l vedea înainte să se culce.

Fără s-o cunoască prea bine, Marta o simpatiza sincer pe excentrica zonei. O-nțelegea, ea fiind, la rândul său, o femeie retrasă.

Oamenii recunoșteau dezarmați că, deși o știau de-o viață, Marta, rămânea pentru ei un mister.

Fără să fie neapărat frumoasă, Marta trece arareori neobservată. Are ochi mari, colorați în gri antracit, gene lungi și arcuite, tenul curat și luminos, părul negru. Îi place să-l poarte liber, cu buclele naturale alunecând dezordonate peste umeri. Anii de studiu la pian i-au format degete lungi, artistice, care îngheață în continuare prea repede în lipsa soarelui. Circulație proastă, îi spunea mereu maică-sa, *I-ai moștenit pe tac-tu*. Nici înaltă, nici prea scundă, îi place să poarte cercei lungi și zgomotoși, tocuri înalte și haine care omagiază apogeul modei feminine, glorioșii *the '50s*. Nu mai are silueta de la 20 de ani, dar încape încă în rochiile pe care le purta în studenție. Corpul i-a îmbătrânit frumos, fără prea mari eforturi.

În liceu, băieții întorceau capul când trecea pe lângă ei, absentă și cu mintea prea departe. Nu știau nimic despre viața ei personală și se-ntreceau în pariuri și provocări, sperând să cucerească inima *Crăiesei Tralala*.

Uneori apărea la chindiile organizate de colegii din liceu, devenind destul de repede centrul atenției. Dansa cu pasiune și senzualitate, tachinând virginitatea adolescenților stângaci, se bucura de băutură, chiar și de câte-o țigară, dar nu lăsa niciodată garda jos, nu mergea prea departe și nici nu dădea voie cuiva să se-apropie prea mult. Unii ridicau din sprâncene sau îi dădeau porecle răutăcioase, confundându-i atitudinea inabordabilă cu timiditatea sau aroganța.

În sinea sa, Marta era conștientă de propria-i inadecvare socială, ceea ce o speria un pic, așa că făcea din când în când eforturi să se integreze. Zâmbea, se conforma și făcea tot ce trebuie, dar acel sentiment de detașare nu o părăsea niciodată, făcând-o să se simtă nelalocul ei și incompletă, ca și cum ceva important lipsea sau ar fi fost uitat.

Adevărul era că puștii de vârsta ei, cu naivitățile și distracțiile lor puerile, o plictiseau teribil. Prefera compania adulților.

Bărbatul care a învățat-o ce este dragostea avea 41 de ani.

Fotojurnalist profesionist, Sabin călătorea prin lume, documentând viața unor comunități de care Marta nu auzise niciodată. În plus, aduna povești incredibile despre locuri și oameni, povești de care copila nu se mai sătura. Sabin i-a inoculat microbul călătoriilor, dar și certitudinea că viața normală, așa cum era ea definită de normele sociale, nu era pentru ei.

Sătulă să-și crească singură copiii, nevastă-sa a divorțat în cele din urmă, invocând nepotrivirea de caracter. Sabin i-a fost sincer recunoscător, conștient că fusese un soț și un tată deplorabil. Libertatea recăpătată i-a redat sensul. Curând după aceea, intra în viața sa, femeia pe care avea s-o modeleze după chipul și asemănarea lui.

Într-una din rarele zile petrecute acasă, între două plecări, Marta i-a atras atenția. Era pe stradă. O adolescentă stranie și nefirească în cotidianul tern al urbei. Purta impecabil o rochie cloș din voal negru, care-i puneă în evidență talia subțire, un șirag de perle la baza gâtului, o pălărie neagră cu boruri mari, ochelari de soare și pantofi de lac roșu. Cochetăria era nepotrivită pentru vârsta ei și

chiar pentru moda de la începutul anilor '90, dar o prindea extraordinar de bine.

Sabin a fost fascinat din prima clipă. A oprit-o din mers, luându-i mâinile într-ale sale, și a invitat-o, fără formalități, la o cafea.

Marta și-a dat jos ochelarii, lăsând să se vadă ochii triști și roșii.

– Ar merge ceva mai tare.

Primele pahare de gin tonic le-a dat grăbită pe gât, ca pe apă. După al treilea s-a mai relaxat. La al cincilea deja încăleca cuvintele, surprinzându-se pe ea însăși de câte avea de spus unui străin. Se abandona pe deplin în grija lui, cu inocența și indiferența copilului furios, căruia nu-i mai pasă.

Ziua în care Dumnezeu îți ia mama nu se uită niciodată. Punându-l pe Sabin în loc a fost modul Lui de a corecta o nedreptate, când i-a dat mamei cancer de colon.

În lipsa lui, Marta se îndoiește c-ar fi supraviețuit. Bărbatul i-a fost cel mai bun prieten, mentor, protector și, în cele din urmă, amant. A devenit femeia lui în ziua în care împlinea 18 ani. Și l-a iubit ca o nebună, cu devotament, obsesie, lacrimi și gelozie.

Dragostea lor s-a consumat la fel de brusc cum începuse. Într-o zi, incredințat că misiunea lui s-a terminat, Sabin a semnat un contract cu National Geographic și a plecat în Africa, târâmul femeilor cu pielea de abanos. Marta nu putea concura cu așa ceva. A suferit cu stoicism, în tăcere, răzbunându-se pe toți bărbații care i-au ieșit în cale în ultimul an de facultate. După ce s-a licențiat, a hotărât că dacă vrea să se vindece, trebuie să aplice aceeași metodă. Așa că și-a făcut pașaport și a plecat la Berlin, orașul care era pe buzele tuturor în acei ani de reconstrucție și emancipare.

Emancipare a fost și cuvântul ei preferat în acel an petrecut în orașul plăcerilor. A învățat să renunțe la inhibiții, să iubească fără atașament, să ofere fără egoism, să trăiască fără regrete. Viața era mai ușoară așa, iar oamenii - cel puțin în aparență - mai fericiți.

A învățat cum să facă un business din asta. Următorul an a călătorit prin lume, documentând locuri și experiențe, adunând idei, alegând parteneri. Apoi s-a întors acasă, în țara tuturor posibilităților, și a deschis prima agenție de turism cu circuit închis dedicată celei mai lucrative obsesii umane - sexul. Experiențele oferite de *PRIMORDIAL ME* dădeau dependență, iar serviciile erau ireproșabile. Clienții, acceptați doar pe recomandare, plăteau o mică avere ca să călătorească-n locuri dintre cele mai exotice și să trăiască cele mai decadente sau prozaice fantezii - celibatari fascinați de mirajul Orientului; cupluri care-și căutau pasiunea pierdută la cursuri de tantra, kamasutra sau cluburi de swingers; femei independente financiar (sau bărbați) tânjind la brațul unui tânăr viril, pe Riviera franceză; aventuriere dornice de o vacanță fără inhibiții în țări exotice, dar suficient de înțelepte încât s-alegă itinerarii și parteneri de încredere.

Ca și doamna Caliopi, Marta muncește noaptea, departe de privirile indiscrete. Un vecin mai curios s-ar putea întreba de ce răzbate lumina prin perdelele grele de catifea, până la primele ore ale dimineații. Ghemuită în fotoliu și cu laptopul în brațe, Marta răspunde la mesaje, oferă consultanță clienților noi, planifică trasee, activează contacte, rezervă bilete de avion, rescrie clauze de confidențialitate.

Locuiește încă în casa părintească, într-un cartier care s-a umplut de familii, copii și căței cu pedigree. Normalitate.

Marta de astăzi, o femeie între două vârste, amabilă, dar retrasă, preferă în continuare solitudinea în locul socializării sau petrecerilor. Întotdeauna respectuoasă și amabilă, nu vorbește niciodată prea mult și este mereu pe fugă dacă o oprești pe stradă.

Chivuțele din cartier - prietenele maică-sii - au pierdut de mult speranța că-o vor prezenta vreunui nepot sau văduv cu stare. *Marta noastră se încăpățânează să rămână fată bătrână*, suspină ele. *Deh, asta-nseamnă să trăiești fără tată...*

Bărbații încă-și întorc privirile, fantazând ticălos aventuri de scurtă durată, departe de căminul conjugal. Nevestele în schimb (mămicile prea-fericite ce proslăvesc cu mâna pe inimă maternitatea și viața de familie), o invidiază pentru libertatea pe care ele au pierdut-o iremediabil. Oficial, însă, o compătimesc cu condescendență.

Proape invizibilă și anostă după standardul lor de respectabilitate, Marta a devenit în cele din urmă complet neinteresantă pentru bârfele din cartier.

Ceea ce-și dorea, având în vedere modul în care-și câștiga existența. Nu-i era rușine cu ceea ce făcea, nu încălca nicio lege nicăieri în lume. Dar nu putea face față ipocriziei dictată de prejudecățile sociale. Și, Doamne ferește! să-i solicite vreun vecin serviciile!

O bătaie ritmată în ușa de la intrare îi întrerupse concentrarea. A crezut mai întâi că i se pare. Bătaia se repetă grăbit, apoi dispăru în noapte.

Marta se uită prudent din spatele perdelei, suficient cât să vadă silueta doamnei Caliopi îndepărtându-se în grabă.

Alergă să deschidă, dar plicul îngălbenit strecurat pe sub ușă-i atrase imediat atenția.

„Asta întrece norma de straniețe, chiar și pentru bătrâna Caliopi...”, se gândi ea.

Surpriza fu și mai mare să constate că nici măcar nu-i era adresat.

„*Sebastian Brateș*. Se senilizează, săraca”.

Afară bătea un vânt rece, iar ceasul arăta peste miezul nopții. Aruncă plictisită plicul destul de gros pe măsura din antreu, cu gândul să-l returneze a doua zi dimineață.

Dar oricât a insistat la soneria din fața porții, nu i-a răspuns nimeni. Grădina era udată proaspăt, dar nu se observa nicio mișcare din spatele draperiilor. Niciun sunet.

S-a întors după-amiază, tot fără rezultat.

„Femeie nebună, uite cum mă pune aiurea pe drumuri!”, se înfurie Marta.

Acasă, împinsă de curiozitate, se hotărî să investigheze identitatea destinatarului. Pe Internet nu apărea nimic. Nici în cartea de telefon. Își sună amicul de la Primărie, client fidel petrecerilor gay din Ibiza. Dacă dl. Brateș era rezident, poate afla ceva.

– Inspector principal de poliție Sebastian Brateș, Serviciul pentru Acțiuni Speciale. În ce naiba te-ai băgat, Mar? o întrebase amicul, îngrijorat. Nu e de mirare că nu găsești nimic despre el, *specialii* nu caută publicitate. Noroc că-și plătesc și ei taxele, altfel nu-l găseam.

– Nu-ți bate capul, Jorj, mă știi doar, îmi fac mereu temele. Un posibil client nou. Acum că știu despre ce-i vorba, nu-mi mai bat capul.

– Uuuuu, domnul inspector principal merge la pescuit?... Știi cumva în ce tabără joacă? Băieții ăștia din trupele speciale au calități cu totul și cu totul aparte..., chicoti Jorj entuziasmat.

– Toate indiciile că joacă vizavi, iubitul!... Sorry! Merci, rămân datoare cu un extra la următorul party!...

– Ufff..., se desumflă Jorj. Bine, te țin minte, să știi! se asigură el înainte să-nchidă telefonul.

Marta rămase pe gânduri, întorcând pe toate părțile plicul misterios.

Fix ce-i trebuia ca să facă situația de-a dreptul incomodă. Un nenorocit de polițist.

A doua zi bătu iar poteca până la vecina, dar degeaba. Se enervă și mai rău, observând mămicile cu cărucioare din parcul de vizavi urmărind-o curioase.

Se grăbi să revină acasă.

Numărul de telefon al doamnei Caliopi figura neașteptat în cartea de telefon. Dar inutil... la capătul firului nu răspundea nimeni.

Sătulă, Marta lăsă scrisoarea la intrare și uită de ea cam o săptămână.

Dar vecina întârzia să apară, iar plicul acela-i strica ziua ori de câte ori îl vedea pe măsuta din antreu.

CAPITOLUL 3.

LA SECȚIE

Mai, 2002 – câteva zile mai târziu

Marta intră fără prea mult chef în sediul poliției și se opri în fața biroului de Relații cu Publicul.

– Bună ziua, inspector Sebastian Brateș, vă rog?

Agenta îi aruncă o privire incoloră, apoi se întoarce la hârtiile din fața ei.

– Inspector principal Brateș, o corectă ea nazal. În ce problemă?

– Să fiu sinceră, habar n-am, răspunse Marta candid, înlăturând o șuviță rebelă de pe frunte. Bănuiesc că se va elucida dumnealui.

Femeia ridică nasul, iritată.

– Doamnă, aici n-avem vreme de pierdut.

– Vi se pare că eu am?

În loc de răspuns, femeia ridică receptorul și apăsă un număr de interior.

– Puiule, ce-i cu Brateș, s-a întors? Aham... Am aici o doamnă..., și ridică o privire suspicioasă spre Marta, pe sub ochelari. O trimit la tine? Bine, puișor, te pupă Ada! Actul de identitate, tună autoritar, imediat ce trânti receptorul în furcă.

Îi notă datele în registru, apoi indică fără să se mai uite la ea – *Urcați la etajul 2, vă preia agent Niculeasa.*

Marta mulțumi scurt și-i întoarse imediat spatele. Urcă scările în grabă, calculând cât îi va lua să treacă peste explicațiile introductive, să scape de plicul acela care-i dăduse deja prea multă bătaie de cap și să părăsească clădirea. Atâta deranj..., începea să se plictisească.

În capul scărilor o întâmpină un tinerel în uniformă, care-i zâmbi stângaci. Da, inspectorul principal Brateș era în secție, tocmai termina o discuție. Fusesse anunțat, putea să intre.

Marta bătu hotărâtă la ușă, fără răspuns însă. Sub privilegiile încurajatoare ale agentului, bătu din nou, cu mai puțin entuziasm. Și încă o dată. Nimic. Își făcu în cele din urmă curaj să apese pe clanță.

Biroul neprimitor îi spori sentimentul de iritare. O încăpere utilitară, al cărei unic scop era *să te facă să-ți urăști meseria*, se înfioră Marta. *Singurul lucru pe care-l poți face aici este să lingi hârtiile astea la infinit, până vine ora să pleci acasă.*

Dosarele burdușite ieșeau imediat în evidență, răspândite prin încăpere, pe rafturi, birouri sau scaune, unele direct pe podea, drept suport pentru alte hârțoage, cărțuții groase, câteva hărți, ziare desperecheate, un casetofon scos din priză și casete VHS.

Ochii-i alunecară peste birourile ieftine din pal, plensnite pe la colțuri, pe care se-nghesuiau monitoare greoaie, telefoane fixe, bibliorafturi, lămpi prăfuite, sandwich-uri mâncate pe jumătate, cafeaua de alaltăieri, mucegăită în paharele albe de plastic, care-și încheiau glorioasa existență servind, invariabil, drept scrumieră.

Soarele năvălea prin ferestrele nestingherite de jaluzele, iscodind praful, mizeria și aerul stătut din încăpere. Amintirea acră a tutunului ars apăsa greu, indicând o tură